

דף נא.

עין משפט א.

יו"ד סימן קלט פ"ה ד

ה. ח. שחט לפניו חגב נאסר אפי' אין דרך ^ה לעובדה בחגב כלל.

עין משפט ב.ג.ד.

יו"ד סימן קלט פ"ה ג

ג. ד. נוי כגון שמדליק לפניו נרות או שוטח בגדים וכלים נאים לנוי לפניו, ותקרובת כל שכיוצא בו קרב על גבי המזבח כמו כל מיני מאכל בשר ^ט שמנים סלתות מים או מלח, ואם הניחו לפניו לשם תקרובת נאסר מיד.

ג. ה. דבר שאין מקריבין ממנו בפנים אינו נאסר אלא א"כ עשה ממנו כעין זביחה או כעין זריקה ^י של הדם שהיא נופלת לארץ טיפין טיפין והוא דרך לעובדה באותו דבר אע"פ שאין דרך לעובדה בזה הענין ממש.

ג. ו. כיצד אליל שעובדים אותו ע"י שמקשקשים לפניו במקל ושיבר המקל לפניו נאסר משום ששבירת המקל דומה לזביחה אבל אם לא עובדים האליל הזה במקל כלל ושיבר לפניו המקל אינו נאסר ואינו חייב ^כ.

ג. ז. עבדה דרך קישקוש במקלו וזה דרך עבודתה חייב אבל לא נאסר המקל מדין תקרובתה. אבל אם לא עבדה במקל כדרך עבודתה אלא זרקו לפניו אינו חייב ^ל על עבודה זו וגם אינו נאסר המקל.

ח. והש"ך בס"ק ו' חולק וס"ל כהרמב"ם ותוס' דהיכא דאין דרך לעבדה בחגב לכו"ע פטור ואינו נאסר החגב. ודעת השו"ע כדעת הטור והראב"ד מבריתא בדף נ"א.

ט. ואפי' בשר חיה ועוף, כ"כ בבית לחם יהודה, ודלא כהט"ז שכתב דוקא בשר בהמה. וכ"כ הפרישה דה"ה דחיה ועוף, וכן הסכים הברכי יוסף.

י. ולשון השו"ע זריקה "המשתברת" וזה פירושו ברש"י דף נ"א.

כ. ולדעת הטור חייב אע"פ שלא נאסר המקל. ש"ך ס"ק ד'.

ל. ודוקא שאין עבודתה בזריקה. ש"ך ס"ק ה', מהר"ן.

דף נא:

י"ד סימן קלט סעיף ז

עין משפט ב.

ז. יב. מצא בראש ע"ז מעות כסות או כלים אם זה דרך כבוד נאסרו ואם הם דרך בזיון כמו כיס תלוי בצוארו או בגד מקופל על כתפו או כלי כפוי על ראשו מותרים.

י"ד סימן קלט סעיף ג

עין משפט ג.

עיי' לעיל דף נא. עין משפט ב.ג.ד.

י"ד סימן קלט סעיף ז

עין משפט ד.ה.ו.ז.

עיי' לעיל עין משפט ב

י"ד סימן קלט סעיף ה

עין משפט ז.ט.

ה. ט. כל דבר שכיוצא בו קרב בפנים אם מצא אותו בפני האלילים או שמוצא אותו לפנים ממחיצתה הפרוסה לפניה אסור שאנו תולין שהכניסה שם לשם תקרובת ע"ז, אפי' מים ומלח שאינו דרך כבוד, וכל מה שמוצא מחוץ מהמחיצה אם הוא דרך כבוד אסור משום נוי ואם לאו מותר.

ה. י. ופעור ומרקוליס (ופי' חליפו של שבח כי מר פי' חלופ) כל מה שמוצא עמהם אפי' דרך בזיון מחוץ למחיצה ג"כ אסור כי עבודתה בבזיון.

י"ד סימן קמג סעיף ג

עין משפט י.

ג. ד. היה לאליל גינה או מרתף ^מ והטובה ^נ שלהם הם לכהנים שלה, מותר

מ. ממשנה בע"ז דף נ"א וכלישנא בתרא דאביי בגמ', וכך נראה מדברי הרי"ף והרא"ש והטור, וכ"כ הר"ן.

נ. רש"י פירש בטובה היינו בשכר שמעלה להם, אבל ר"ת פירש שמחזיק להם טובה לכהנים בדברים, וכך משמע מדברי הרמב"ם בפ"ז, והראב"ד, וכן הסכים הרא"ש ומר"ן המחבר סתם בדבריו ונראה שהוא מחמיר בשניהם. באר הגולה אות ט'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ליהנות מהם בחנם, אבל אסור ליהנות מהם בטובה ^ה אפי' יש לאחרים חלק בפירות עם הכהנים שלה.

ואם אין הטובה היוצאת מהם לכהנים שלה אלא לעובדיה העובדים אותה ^ע מותר ליהנות מהם אפי' בטובה אפי' שהגנה והמרחץ לאילנים לבדה.

^{הגה:} ויש מקילים להנות גם עם טובה אם לא שהטובה לע"ז בעצמה ויש לסמוך ע"ז להקל ^פ.

עין משפט כ. יו"ד סימן קלט סעיף א

א. דבר שהוא אליל אסור בהנאה ^ז היא ותשמישיה ונויה ותקרובתה בין אם היא של עכו"ם בין של ישראל אלא דבשל עכו"ם אסורה מיד ^ק ושל ישראל אינה אסורה עד שתיעבד ^ר.

ב. תשמישיה ונויה בין של עכו"ם בין של ישראל אינם אסורים ^ש עד שישתמשו בהם.

ותקרובתה משהביאוה לפני הע"ז ועשה ממנו תקרובת נאסר.

^{הגה:} ישראל שזקף לבנה כדי לעובדה והעכו"ם השתחוה לה נאסרה אותה

ס. והט"ז בס"ק ה' כתב דלפ"ז אסור לטחון ברחיים ולאפות בתנור של עכו"ם. והרש"ל כתב דשלא בטובה שמותר היינו שכל העולם נהנים ממנה שלא בטובה אבל אם מוחלין ליחיד אסור דאדרבה נהנה מע"ז. ובטובת דברים אם היה לאחרים חלק בהן מותר כיון דטובת דברים מדרבנן אזלינן לקולא. ש"ך ס"ק ה'.

ע. כך פירש הש"ך בס"ק ו' דברי השו"ע מדברי רש"י והר"ן.

פ. והב"ח פסק להחמיר.

צ. ממשנה ע"ז דף מ' ובגמ' מ"ט ודף נ"א. וכתב בתורה לשמה סי' קמ"ג דשופר ע"ז אסור להתלמד בו דהיא הנאה וכן אין לתקוע בו תקיעת מצוה אפי' בחינם דמחזיקים לו טובה ע"ז.

ק. במשנה דף נ"א ובגמ' נ"ב יליף לה מפסוקים.

ר. ואפי' ישראל מומר נקרא ישראל ודינו עד שיעבד דאע"פ שחטא ישראל הוא וכן לענין ביטול שאינו יכול לבטל אליל של מומר כמו של ישראל, כ"כ הט"ז בס"ק א' ודלא כהדרישה, אבל בנה"כ כתב דמלשון הרמב"ם בפ"ב מהלכות ע"ז משמע כהדרישה.

ש. פשוט שם בגמ' בדף נ"ב ע"א בעי ר"ה.

לבנה ת.

ת. כע"ז של ישראל שאין לה ביטול, כ"כ הגהות אשרי, ורמב"ם בפ"ח מע"ז הלכה ג'
מגמ' דף מ"ג ע"א ובדף נ"ג, אבל אם זקף העכו"ם לבנה אחרת משל ישראל
והשתחוה לה אינה נאסרת דשמא לא ניחא ליה אלא בזו שזקף, כ"כ הג"א בפ' ר' ישמעאל.
ש"ך ס"ק א'.